

Sedaj so bili minuli dnevi žalosti. Prijateljice so se zbirale okoli Anice. Nosile so ji pisanih marjetic, lepo dišečih vijolic in belih zvončkov. Pravile so ji, da je zunaj na vrtu že pomlad. In ko se je bolnica malo nasmijala, razlegal se je glasni »hi, hi, hi...« prijateljic po vsej hiši. Kdo pa bi se ne veselil, če prijatelj zopet ozdravi?

Mesec april se je bližal koncu. Vse je že težko pričakovalo meseca majnika in lepe Marijine pobožnosti — krasnih »šmarnic«. Tudi Anica je upala, da bo mogla prvi dan maja že v cerkev k Marijinemu oltarju, da se zahvali za dobljeno zdravje.

Prišel je tisti srečni dan, prvi maj. Prej kakor navadno je bila Anica že na nogah. Sicer je zjutraj težko vstajala. Do tedaj, ko je zbolela, se ji je zdela vsaka noč saj za polovico prekratka. Ko so jo zjutraj poklicali, je hitro potegnila drobno glavico pod odejo, češ, »pri meni pod odejo je še noč, kam bom šla v temi.« Ta dan pa je bila prva na nogah ter šla hitro v cerkev. Lepo se je zahvalila Materi božji za njeno pomoč ter sklenila, da bo vsako leto rada hodila k »šmarnicam«.

Babnikova Tončika. Lekšanova Micika in Markolinijeva Metika so pa ugibale, kdo je izprosil Anici zdravja. Tončika je mislila, da je Aničin angeljček največ pripomogel. Micika pa je trdila, da je vse naredila Marija. Jaz pa mislim, da je najbolj uganila Metika, ko je rekla: »Angeljček je prosil, Marija izprosila, Jezušček je pa dal zdravje.«

Fr. —ek.

Kakor ljubi angeljci . . .

Jezus hoče v srce priti,
Trdno z nami se skleniti;
Bódimo pokorni vsi
Kakor ljubi angeljci.

Jezus bo srce nam vódil,
In bo zmirom z nami hodil,
Če nedolžni bomo mi,
Kakor ljubi angeljci.

Jezus v srcu bo prebival,
Luč nebeško v njem razlival;
Veselímo se ga vsi,
Kakor ljubi angeljci.

Jezus naše je veselje,
Jezus naše bodo želje!
Oj, zares smo srečni mi,
Kakor ljubi angeljci.

Prevel F. S. F.